

Staršovstvo Bratrské jednoty baptistů v Jablonci n/N zástupcům místních církví a denominací.

Věc: Vysvětlení našeho současného vztahu k ekumenické spolupráci.

Není žádným tajemstvím, že jsme se v posledním období přestali účastnit jabloneckých mezidenominačních aktivit. Náš postoj je reakcí na stále jasnější a viditelnější skutečnosti - které již nelze přehlížet - neboť jsou v přímém rozporu s Písmem svatým – Biblií. Ve snaze o takzvanou „jednotu“ a v touze po vzájemném smíření a toleranci se všemi křesťanskými denominacemi (a žel nejen s nimi) - jak to dokazují např. mnohá prohlášení o muslimech a Koránu z úst profesora Halíka, je ekumena již dávno naplno ponořená do kompromisů a politikaření, které vítězí nad jedinou pravdou, a to Pravdou Božího slova. Všechny denominace sice říkají, že své učení a tradice vyvozují z Bible, ale přístupy k Písmu a způsoby jejího výkladu a následné aplikace se natolik liší, že to skutečnou spolupráci tak rozdílných církví vlastně vylučuje.

Biblickým a tedy společným úkolem křesťanů má být kázání evangelia podle Mat. 28,18-20: *Jděte tedy a číňte učedníky ze všech národů, křtíte je ve jméno Otce i Syna a Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.* Ale tomuto poslání, tedy evangelizaci, rozumí každá církev po svém. Biblické chápání evangelizace se již z mnohých denominací úplně vytratilo a v modlitebnách a kostelech mají místo ní prostor více koncerty, charitativní akce a různé kulturně společenské aktivity. Není divu, že tak vymizelo kázání čistého evangelia o hříchu a soudu (Ř. 3,9-19), o nutnosti pokání a změny života (Ez.18,20 a 30-31), bez něhož není možné získat odpuštění a smíření s Bohem (Ř. 3,23-25). A takovéto „ostré“ biblické evangelium podobné zvěsti Jana Křtitele, se už skoro nekáže.

Pak se názory logicky široce rozejdou a začne to být podobné jako v politice. Všechny strany zastoupené ve sněmovně se mohou jen těžko na něčem dohodnout. To je možné (s kompromisy) jen u subjektů s podobným zaměřením. Ale jaké kompromisy lze uzavřít, když se to týká Bible? Proto se mohou křesťanské denominace i v Jablonci dohodnout vlastně jen na proklamativních akcích, majících sekulárnímu okolí ukázat, že jsme „jedno“. Skutečnost je ale jiná.

Prvním důvodem našeho „ochlazení“ v této oblasti, bylo zapojení Římskokatolické církve do Jablonecké ekumeny. Jsme si vědomi, že tento postoj může být (a asi také bude) vnímán velmi negativně, přesto si velmi přejeme, aby tato skutečnost nebyla chápána jako útok proti členům této církve a ani snaha o revizi tohoto rozšíření mezicírkevní spolupráce.

S lítostí musíme konstatovat, že mnohé denominace, které vznikly na základě Božího slova, oddělením se od Římskokatolické církve již nyní ztrácejí rozeznání co je - a co není - v souladu s Biblií. Tato církev se totiž podle nás již dávno odklonila od Písma k tradici, tedy k neposlušnosti a odpadlictví, jež došlo až k zatemnění samotné cesty spásy. Je nám jasné, že v rámci denominací mohou a také existují rozdíly v chápání detailů některých složitých teologických doktrín – jakým je třeba výklad eschatologie, či různé způsoby církevní praxe, které lze v rámci biblického křesťanství akceptovat. V případě učení, církevní praxe a prohlášení koncilů ŘKC jde však o skutečnosti, které pod zorným úhlem Písma, akceptovat již nelze!

Věříme, že spolupráce a jednota Kristovy církve je Boží vůlí. *Prosím vás tedy já, vězeň v Pánu, abyste vedli život hodný toho povolání, které jste obdrželi, s veškerou pokorou a mírností, s trpělivostí se navzájem snášeli v lásce a usilovali zachovat jednotu Ducha ve svazku pokoje. Je jedno tělo a jeden Duch, jakož jste byli povoláni v jedné naději svého povolání. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, ten nade všemi, skrze všechny a ve všech nás.* (Ef.4,1-6)

Biblická jednota musí být založena na samotném Pánu Ježíši Kristu, Duchu svatém a Božím slovu. Dnes se ovšem sjednocování v rámci ekumeny dosahuje právě přehlížením, překrýváním a opouštěním pravd Božího slova, jak je pro tuto dobu protireformace typické. Církev přejímají filosofické myšlení a doktríny postmoderního relativismu a nutně tak ztrácí rozeznání a staví se do pozice Piláta: „Co je vlastně pravda?“ Každý má přece tu svoji.

Ano, mnohé se ve vztahu Katolické církve k jiným denominacím změnilo (vstřícnost, otevřenost, tolerance), ale zároveň NEDOŠLO k žádným změnám v jejich doktrínách. Stále platí, že Písmo je v

ŘK církvi pouhým základem, který je pozdějším učením, výklady a dogmaty „rozvinuto do celého pokladu víry“. Nevidíme podstatný rozdíl mezi (neúspěšnými) gnostickými pokusy „rozvinout poznáním“ evangelium a pozdějším (už úspěšným) doplňováním věrouky samotnou církví. To rozvíjení totiž znamená, že církevní tradice, učení i praxe jsou Písmu nadřazeny (církvev je nad Písmem)¹ i když jsou v naprostém rozporu s texty Bible.

Proto nemůžeme jinak, než s Martinem Lutherem, který řekl: „Zde stojím a jinak nemohu. Bůh mi pomáhej“ vyznat, že spasení JE z pouhé víry a bez jakýchkoli skutků tělesné zbožnosti (Ř. 3,28 a Ef. 2,8-9); a toto vyznání je v učení katolické církve průběžně od Tridentského koncilu dodnes proketo². Proto jako následovníci reformátorů Chelčického, Komenského a jejich odkazu, musíme zaujmout i stejné stanovisko; totiž, že Římskokatolická církev svým učením i praxí zastiňuje Krista a tudíž patří mezi antikristovská zřízení. Ani „antikristé“ v době apoštolů jméno Krista neškrtali, jen cestu spasení doplňovali (Gal. 3,2) skutky zákona a uctíváním dalších objektů (Gal. 4,8-9) a popíráním vtělení snižovali Ježíšovu roli Spasitele (2J.7). Snižování Krista a jediného způsobu spasení se děje dodnes, i když jinými způsoby – viz: získávání odpustků³, uctívání obrazů a soch⁴ (Pražské Jezulátko), modliteb k svatým⁵, uctívání Marie jako spoluspasitelky⁶, klanění se lidským ostatkům (lebka sv. Václava) a jiné formy modloslužby (relikvie apod.). Písmo to shrnuje jednoznačně – před Bohem to jsou ohavnosti, podobné těm, které kdysi prováděl Izraelský lid. I zhotovení zlatých býčků na Sinaji a později v Izraeli mělo údajně Hospodina a jeho moc jen znázorňovat⁷; ale v Božích očích tyto sochy byly modlami, které Hospodina nahrazovaly.

My jako sbor rozhodně nepřijmeme římského biskupa jako „služebníka bdícího nad svorností mezi bratry a sestrami“⁸ - jak nám to nabídl představený hnutí Taize na letošním Novoročním ekumenickém setkání v chrámě sv. Víta - kde nadřadil lidské vztahy nad pravdy Písma. U Boha jsou ale láska a pravda nerozdělitelné!

V první kapitole listu Galatským (v. 6-9) čteme: *Divím se, že se od toho, který vás povolal Kristovou milostí tak rychle odvracíte k jinému evangeliu. Není ovšem jiné evangelium, ale jsou jen někteří, kteří vás uvádějí ve zmatek a chtějí Kristovo evangelium překroutit. Ale i kdybychom vám my, nebo sám anděl z nebe zvěstovat něco jiného, než to, co jsme vám zvěstovali, budiž proklet!* Opravdu musíme spolu s apoštolem Pavlem žasnout, jak rychle se dnešní protestantské církve odchylojí od kdysi poznané pravdy. Věříme, že ještě vnímáme, že se tu nejedná o nějaké bezvýznamné doktrinální detaily, ale že zde jde o otázku spasení, tedy věčného života nebo věčného zatracení. A nemělo by být potřeba připomínat, že pro toto vyznání mnozí věrní bratři a sestry v minulosti opouštěli vlast a také žel, pokládali v nepředstavitelných bolestech své životy.

Druhým důvodem, proč nevidíme možnost skutečné spolupráce, jsou však už výše zmíněné rozdílné pohledy na to, jak rozumíme Božímu slovu - Bibli. My celé Bibli rozumíme jako neomylnému a bezchybnému Božímu slovu, ke kterému se nesmí nic přidávat (ani tradice, ani učení církevních otců a koncilů, ani věroučné doplňky nebo nová zjevení), ale ani se z ní nesmí nic ubírat (tedy zařazovat části Písma mezi pouhé alegorie a mýty, nebo jinak zpochybňovat pravdivost Písma nejruznějším liberálním učením). Protože to, čím pro nás Bible opravdu je, se pak ukáže v praktických projevech v našich životech.

A tak se už dnes křesťané „netřesou před Božím slovem“ (Iz.66,2b). Písmo pro ně už není Boží řečí, o které se nediskutuje, ale zvěst Bible je už dnes možné pozměnit a přizpůsobit, protože žijeme v jiné době, jsme obklopeni jinou kulturou a daleko větším vědeckým poznáním. A logickým důsledkem tohoto odklonu od neomylných pravd Písma jsou skutečnosti, v některých církvích již zcela běžné, jako: ženy farářky a kazatelky, tolerance k praktikované homosexualitě, akceptování různých nekřesťanských učení a náboženství, ale i zjevné hříchy členů církví jako jsou nevěra,

¹ Katechismus katolické církve, (oddíl Písmo Svaté, str. 35, čl. 94)

² Tridentský koncil (6), část 1-2, (Kánony o ospravedlnění 12 a 24)

³ Katechismus katolické církve, (Jak získat odpustky, str. 264, čl. 1479)

⁴ Katechismus katolické církve, (Jak je Boží Syn člověkem, str. 93, čl. 477)

⁵ Katechismus katolické církve, (Společenství svatých, str. 181, čl. 956 a 962)

⁶ Katechismus katolické církve, (narodil se z Marie panny, - citáty sv. Ireneje a dalších svatých, str. 98, čl. 494)

⁷ Katechismus katolické církve, (První přikázání, str. 364, čl. 2132)

⁸ <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10719546270-novorocni-ekumenicka-slavnost-ve-znameni-taize>

rozvody, předmanželský sex, život dvojic mimo manželský svazek, opilství a podobné skutečnosti, aniž by byla uplatňována sborová kázeň podle Mat. 18,15-17 a 1Kor. 5,6-12. A proto podle nás z takto nefungujících sborů a formálních křesťanských rodin odchází tolik dětí narozených „v církvi“ do „světa“.

Třetím důvodem, proč se na mezicírkevní spolupráci nedíváme optimisticky je to, že zrovna v Jablonci, kde se aliančně a ekumenicky některé církve scházejí, už možná skoro šedesát let (!), přesto ke společné biblické spolupráci (tedy evangelizaci) v podstatě nikdy nedošlo. Byly tu sice dva mezidenominační pokusy sloužit zpěvem, ale i to byla spíše záliba nebo služba dovnitř církví než evangelizace. Za tuto dobu také nedošlo (a asi ani dojít nemohlo) k žádnému sblížení teologických pohledů.

Slovo závěrem: Současné ekumenické aktivity jako např. modlitby u hrobů sudetských Němců (o žádném modlení u hrobů v kanonických knihách Písma nečteme) považujeme za snahy ovlivnit veřejné mínění, které však podle nás nemohou nikoho přivést ke Kristu. A protože vidíme, že jsme se kvůli různým pohledům na Bibli nepřiblížili a ani neblížíme k tomu, co by měli dělat křesťané individuálně i společně, jsme dnes v této otázce tam, kde jsme.

Neznamená to však, že se chceme vrátit do dob náboženských válek a vzájemné nevraživosti. Také to neznamená, že chceme „spálit“ všechny vztahy s věřícími z jiných společenství. Neznamená to také, že budeme členům našeho sboru zakazovat a bránit v účasti na společných ekumenických akcích. Je ale pravdou, že je nebudeme ani doporučovat.

Neznamená to ani snahu ukázat naši „baptistickou“ nadřazenost; protože výše zmíněné liberální postoje vůči Bibli a důsledky z toho vyplývající pozorujeme, žel, již i v naší denominaci.

Je naším přáním, aby toto naše vysvětlení nebylo vnímáno jako projev povýšenosti či nelásky vůči ostatním. Je to reakce na základě našeho současného poznání a jsme ochotní ho na základě Božího slova měnit. Víme, že tento postoj nás nečiní ani svatějšími ani lepšími, než ostatní. Jsme jen hříšníci omilostnění a znovuzrození z Boží milosti a uvědomujeme si se zahanbením, kolik nám toho chybí ke Kristově dokonalosti; a že bez Boží lásky jsme jen zvučící kov a dunící zvon.

Náš sbor před nikým nezavře dveře a jsme připraveni společně nad Božím slovem přemýšlet a mluvit s každým, kdo by byl těmito řádky - ať už pozitivně, nebo negativně - dotčen. Jsme si také vědomi závažnosti všech témat, které zde byly předloženy.

Toto naše stanovisko je adresováno nejen představitelům církevních společenství, ale pokud to je možné, i všem členům jednotlivých sborů a farností.

Toto stanovisko bylo jednomyslně schváleno na výroční sborové hodině dne 1.3.2015.

Tento dokument je volně přístupný i na webových stránkách www.bjbjablonec.cz

Za BJB v Jablonci n/N
Kazatel a starší sboru